

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Fatura, advokát s. r. o., Centrum 18/23, Považská Bystrica, konajúcou prostredníctvom JUDr. Róberta Faturu, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoE 223/2017 zo 17. januára 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2018 doručená sťažnosť spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoE 223/2017 zo 17. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresným súdom Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 0 Er 548/2000 vedené exekučné konanie v prospech oprávneného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), proti povinnému [REDAKOVANÉ], o vymoženie sumy 35,85 € s príslušenstvom (ďalej len „exekučné konanie“).

Zo skutočností zistených pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že okresný súd 19. júla 2000 poveril v exekučnom konaní súdneho exekútora vykonaním exekúcie.

Dňa 18. apríla 2017 bol okresnému súdu doručený návrh na zmenu účastníka exekučného konania na základe podania nového vlastníka pohľadávky, a to sťažovateľa, ktorým žiadal, aby okresný súd pripustil zmenu na strane oprávneného z dôvodu postúpenia predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 31. augusta 2009.

Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Er 548/2000 z 18. októbra 2017 zamietol návrh sťažovateľa na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného, druhým výrokom vyhlásil exekúciu za neprípustnú a tretím výrokom exekúciu zastavil.

Proti uzneseniu okresného súdu z 18. októbra 2017 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa odmietnuté.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodňuje takto:

«Sťažovateľ vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu Okresného súdu namietal porušenie práva konať pred súdom resp. porušenie práva na spravodlivý súdny proces ako aj porušenie zásady právnej istoty a to v nadväznosti na skutočnosť, že v konaní došlo k postúpeniu pohľadávky oprávneného voči povinnému na sťažovateľa, no napriek uvedenému súd nekonal s právnym nástupcom oprávneného - sťažovateľom. Na skutočnosť postúpenia pohľadávky prihliadol konajúci súd až po tom, ako mu táto bola zo strany právneho nástupcu oprávneného – sťažovateľa oznámená, a na základe toho, že oprávnený v exekúcii zanikol prvostupňový súd exekúciu zastavil, ako subjekt, ktorý podľa názoru konajúceho súdu mohol jediný navrhnúť zmenu účastníka v konaní. Odvolací súd však odvolanie podané sťažovateľom odmietol z dôvodu, že nielenže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon nepripúšťal opravný prostriedok, ale navyiac ho podala neoprávnená osoba. Vzhľadom k tomu, že subjekt, ktorý bol v exekúcii oprávnený zanikol, nie je zrejmé, kto bol teda v danom konaní oprávnený podať opravný prostriedok za oprávneného, ak nie jeho právny nástupca, s ktorým súd v exekúcii navyiac vôbec nekonal.

Sťažovateľ má za to, že takýmto postupom a rozhodnutím KSTN došlo k porušeniu jeho ústavných práv, a to práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotveného v čl. 46 a nasl. Ústavy SR a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ má za to, že postupom prvostupňového a odvolacieho súdu došlo k odňatiu jeho práva konať pred súdom ako aj k porušeniu princípu právnej istoty. Samotný sťažovateľ nielenže sám iniciatívne oznámil súdu, že je právnym nástupcom oprávneného, ale taktiež mal záujem riadne pokračovať v konaní. V tejto súvislosti je viac ako zarážajúce, že exekúciu, ktorá bola vedená od roku 2000 a v roku 2010 bol pôvodný oprávnený vymazaný z Obchodného registra, súd naďalej „viedol“ a to viac ako 7 rokov

a až po oznámení sťažovateľa exekúciu zastavil. Takéto rozhodnutie, či už o zastavení konania, ale najmä rozhodnutie KSTN, kedy odmietol odvolanie proti rozhodnutiu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v tejto veci je arbitrárne a samotný sťažovateľ, ako právny nástupca oprávneného na základe takéhoto rozhodnutia nemohol následne uplatňovať všetky svoje práva, ktoré mu vyplývajú z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ostatných právnych predpisov SR. Máme za to, že postupom KSTN kedy tento odmietol opravný prostriedok proti rozhodnutiu okresného súdu, napriek tomu, že riadne a zákonným spôsobom prešli práva a povinnosti z pohľadávky v exekučnom konaní na sťažovateľa, porušil jeho právo na súdnu ochranu. Uvedené je zrejmé aj z toho, že hoci sa sťažovateľ domáhal svojho práva na súdnu ochranu, podaním riadneho opravného prostriedku, tento konajúci súd v podstate vylúčil možnosť sťažovateľa, aby uplatňoval svoje práva na ďalšom súde a to aj s poukazom na skutočnosť, že pred tým ako bolo sťažovateľovi doručené napadnuté Uznesenie KSTN bolo mu medzičasom doručené aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 ECdo 17/2017 zo dňa 24. 01. 2018, ktorým súd odmietol dovolanie sťažovateľa síce v inej, ale identickej veci. Sťažovateľ z tohto dôvodu nevyužíval mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, nakoľko bolo zrejmé, ako by v danej veci rozhodol najvyšší súd, ako aj z dôvodu bezdôvodného zaťažovania súdov SR, ako aj z dôvodu, aby mu nebola uložená pokuta v zmysle ustanovenia § 452 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v aktuálnom znení. Máme taktiež za to, že arbitrárnosť predmetného rozhodnutia KSTN spočíva aj v skutočnosti, že KSTN v danom konaní nielenže neprihliadal na osobitosti daného prípadu t. j. podľa názoru nižšieho súdu neoprávnené vedenie exekúcie cca 7 rokov, keďže podľa jeho názoru zanikol subjekt oprávneného, ako aj na to, že hoci právny nástupca oprávneného mal záujem uplatňovať a uplatňoval svoje práva, súdy konštatovali, že ide o osobu, ktorá nie je oprávnená takéto opravné prostriedky podávať a odvolanie sťažovateľa odmietol.

Sťažovateľ v súvislosti s princípom právnej istoty uvádza, že v rámci rozhodovania súdov SR existuje viacero, rádovo desiatky rozhodnutí, v rámci ktorých súd pripustil zmenu účastníka konania v exekučnom konaní, v ktorej oprávnený zanikol a jeho právnym nástupcom je práve sťažovateľ. Zároveň sťažovateľ uvádza, že súdy, ktoré v danej veci rozhodovali a pokračujú v exekučných konaniach sú súdy prvého stupňa, ako aj odvolacie súdy. Túto skutočnosť sťažovateľ uvádzal aj v rámci riadneho opravného prostriedku, ktorý

bol odmietnutý, avšak konajúce súdy na túto skutočnosť žiadnym spôsobom neprihliadali. Je zrejmé a máme za to, že vzhľadom k tomu, že princíp právnej istoty sa v súčasnosti nachádza v základných zásadách resp. princípoch, ktoré sa uplatňujú v sporovom procese a je súčasťou Civilného sporového poriadku, mal byť tento princíp uplatnený aj v tomto konaní, a teda právna prax súdov resp. ich rozhodnutia mali byť v tejto oblasti zjednotené. Takéto očakávanie mal aj sťažovateľ pri podaní riadneho opravného prostriedku, pričom ani v jednom z rozhodnutí v tejto veci, či už v prvostupňovom konaní alebo v odvolacom konaní nedošlo k takémuto zosúladeniu. Taktiež uvádzame, že rozhodnutie KSTN nemožno považovať ani za spravodlivé a to v nadväznosti na skutočnosť, že napriek tomu, že sťažovateľ splnil všetky predpoklady na to, aby sa stal účastníkom konania resp. sporovou stranou, súdy SR mu svojím postupom toto právo odňali.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti túto prijal na ďalšie konanie a po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípom právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Krajského súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE/223/2017 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č. k. 17 CoE/223/2017 z 17. 01. 2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume vo výške 1000,00 EUR (slovom jeden tisíc eur), ktoré je Krajský súd Trenčín povinný spoločnosti [REDAKOVANÉ] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. Spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy konania a právneho zastúpenia v sume vo výške 390,50 Eur, a to za dva úkony právnej služby – prevzatie veci a príprava a spísanie

sťažnosti na Ústavný súd, 2 x á 153,50 + paušál 2 x 9,21 Eur + 20 % DPH, ktoré je Krajský súd Trenčín povinný zaplatiť na účet spoločnosti JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o. vedený v [REDAKOVANÉ] č. ú. [REDAKOVANÉ] do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným

postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Zároveň je v súvislosti s namietaným uznesením krajského súdu potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Podľa čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces v kontexte nesprávneho rozhodnutia krajského súdu napadnutým uznesením, keď krajský súd odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. októbra 2017 odmietol, a to z dôvodu, že odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, a v druhej rovine z dôvodu, že ho podala neoprávnená osoba.

Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a postup, ktorý mu predchádzal, a dospel k záveru, že sťažnosť je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pri hodnotení napadnutého uznesenia ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Podľa § 235 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

Ústavný súd konštatuje, že tak, ako to uviedol aj krajský súd v bode 13 napadnutého uznesenia, Exekučný poriadok účinný do 31. marca 2017 (podľa ktorého v kontexte už citovaných zákonných ustanovení bolo potrebné prebiehajúce exekučné konania dokončiť) explicitne neupravuje možnosť podania opravného prostriedku proti rozhodnutiu o zmene účastníka, a preto bolo potrebné v súlade s § 9a ods. 1 Exekučného poriadku v prípadoch, v ktorých to nevyklučuje povaha veci, subsidiárne použiť Civilný sporový poriadok.

Civilný sporový poriadok v § 357 taxatívne vypočítava uznesenia, voči ktorým je odvolanie prípustné, pričom tak, ako uvádza aj krajský súd v napadnutom uznesení, *„uznesenie o zmene účastníka konania medzi takýmito uzneseniami nie je“*.

K uvedenému je potrebné uviesť, že sťažovateľ v podanej sťažnosti bližšie ani nerozvádza, v čom konkrétne v tejto rovine spočíva *„arbitrárnosť“* napadnutého uznesenia krajského súdu. Len z odôvodnenia sťažnosti možno dôvodiť, že sťažovateľ namieta aj skutočnosť, že krajský súd odvolanie odmietol aj z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon nepripúšťal opravný prostriedok.

V bode 13 napadnutého uznesenia krajský súd ďalej uvádza: *„Je preto zrejmé, že odvolanie proti uzneseniu súdu o zmene účastníka konania /vrátane konania exekučného/ prípustné nie je. Odvolací súd preto odvolanie spoločnosti [REDACTED]“*

do výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bol zamietnutý návrh menovanej spoločnosti na pripustenie zmeny účastníka konania, podľa § 386 písm. c) CSP odmietol ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.“

Ako už bolo načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie o pripustení zmeny účastníkov konania (procesné rozhodnutia) pred všeobecnými súdmi patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania.

Z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že proti uzneseniu okresného súdu z 18. októbra 2017 v jeho prvom výroku, ktorým bol návrh sťažovateľa na pripustenie zmeny účastníka na strane oprávneného zamietnutý, nie je prípustné odvolanie. V intenciách citovaných zákonných ustanovení preto neobstojí námietka sťažovateľa, že napadnutým uznesením bolo v tejto časti zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta aj „arbitrárnosť“ napadnutého uznesenia krajského súdu v časti druhého a tretieho výroku, v ktorej bolo odvolanie proti uzneseniu okresného súdu z 18. októbra 2017 odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

Krajský súd v napadnutom odvolaní v bode 14 uviedol: „Čo sa týka odvolania spoločnosti [redacted] voči výrokom II. a III. napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená, tu odvolací súd vychádzal z toho, že odvolanie proti rozhodnutiu súdu môže podať iba strana sporu, teda v exekučnom konaní účastník exekučného konania /§ 359 CSP/. Účastníkmi exekučného konania sú predovšetkým oprávnený a povinný /§ 35 Exekučného poriadku/. Keďže návrh na pripustenie zmeny účastníka tohto konania na strane oprávneného bol napadnutým uznesením súdu prvej inštancie

zamietnutý /pozri vyššie/ v čase podania svojho odvolania nebola spoločnosť s. r. o. účastníkom tohto exekučného konania, a preto odvolací súd odvolanie spoločnosti [REDACTED] do výrokov II. a III. napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie odmietol ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) CSP.“

Podstatou sťažnosti v tejto časti je námietka sťažovateľa, že „... Vzhľadom k tomu, že subjekt, ktorý bol v exekúcii oprávnený zanikol, nie je zrejmé, kto bol teda v danom konaní oprávnený podať opravný prostriedok za oprávneného, ak nie jeho právny nástupca, s ktorým súd v exekúcii navyiac vôbec nekonal.“

Odpoveď k zodpovedaniu sťažovateľovej námietky je podľa názoru ústavného súdu potrebné hľadať v samotnej právnej úprave.

Podľa § 235 ods. 2 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu (§ 41).

Podľa § 37 ods. 4 Exekučného poriadku účinného od 1. septembra 2005 (ustanovenie sa s poukazom na § 238 ods. 2 Exekučného poriadku použije aj na toto konanie) ak k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu dôjde po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, pokračuje exekútor vo vykonávaní exekúcie na základe

pôvodného poverenia, ku ktorému priloží originál alebo osvedčenú fotokópiu listiny preukazujúcej prevod alebo prechod práv a povinností.

Podľa § 37 ods. 5 Exekučného poriadku účinného od 1. septembra 2005 (ustanovenie sa s poukazom na § 238 ods. 2 Exekučného poriadku použije aj na toto konanie) ak súd zmenu účastníkov konania nepripustí, pokračuje exekútor v konaní s pôvodnými účastníkmi.

Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

Podľa § 9a ods. 1 a 4 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

Podľa § 80 ods. 1, 2 a 3 CSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli. Súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované. Ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

Nepochybne z obsahu príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že návrh na zmenu na strane oprávneného v exekučnom konaní bol okresnému súdu doručený 18. apríla 2017. Na základe uvedeného návrhu sťažovateľ žiadal, aby okresný súd pripustil zmenu na strane oprávneného z dôvodu postúpenia predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 31. augusta 2009.

Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Trenčín (oddiel Sa, vložka č. 155/R) vyplýva, že oprávnený zanikol 1. apríla 2010 na základe dobrovoľného výmazu ukončením likvidácie.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že návrh na zmenu oprávneného bol okresnému súdu doručený až po tom, ako pôvodný oprávnený stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, pričom, ako z obchodného registra vyplýva, oprávnený zanikol bez univerzálneho právneho nástupcu.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase začatia exekučného konania až do 31. marca 2017) exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase začatia exekučného konania až do 31. marca 2017) exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

Podľa § 64 CSP ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Ako vyplýva z uznesenia okresného súdu z 18. októbra 2017, „*oprávnený bol vymazaný z obchodného registra a dňom výmazu zanikol, čím stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Strata tejto spôsobilosti robí exekúciu neprípustnou,*

a to od momentu jeho výmazu, a preto súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení rozhodol o neprípustnosti exekúcie a exekúciu zastavil.“

Z uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľ podal návrh na zmenu oprávneného v exekučnom konaní v čase, keď oprávnený už neexistoval (bez ohľadu na skutočnosť, že pohľadávka bola sťažovateľovi ako postupníkovi postúpená v čase, keď oprávnený ešte existoval). V prípade, ak by okresný súd uvedenému návrhu vyhovel, došlo by k zmene neexistujúceho subjektu za existujúci, čo platná právna úprava nedovoľuje. Z pripojených príloh k sťažnosti a zo skutočností zistených pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti vyplýva, že v čase, keď oprávnený mal spôsobilosť byť účastníkom konania, sám návrh na zmenu účastníka nepodal a takýto návrh v tom čase (do výmazu oprávneného z obchodného registra) nepodal ani sťažovateľ ako postupník.

V kontexte citovaných zákonných ustanovení aj všetkých uvedených skutočností je zrejmé, že pokiaľ je krajský súd v napadnutom uznesení toho názoru, že odvolanie proti druhému a tretiemu výroku podala neoprávnená osoba (sťažovateľ nebol v čase podania odvolania účastníkom exekučného konania), nemožno napadnuté uznesenie krajského súdu považovať za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v súdnom konaní dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho námietok, súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné.

V súvislosti s uvedeným dáva ústavný súd do pozornosti ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pre rozhodnutie „... o zmene účastníka je potrebné, aby návrh bol podaný v čase, keď pôvodný účastník existoval...“

(sp. zn. 1 Obdo V 45/2007, 1 ECdo 8/2016). Vzhľadom na uvedené preto neobstojí ani námietka sťažovateľa, týkajúca sa potreby zjednotenia judikatúry v danej veci.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že nie je jeho úlohou prehodnocovať správnosť rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým súd odmietol odvolanie proti rozhodnutiu okresného súdu procesnej povahy, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil. Také rozhodnutie by v zásade malo byť nepreskúmateľné nielen nadriadeným súdom, pretože uvedený zákon takúto možnosť výslovne nepripúšťa (čl. 2 ods. 2 ústavy), ale malo by byť vzhľadom na ústavnoprávny rozmer vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľa nevezhladol. Jeho ústavná sťažnosť je v podstate len nesúhlasom s rozhodnutím všeobecného súdu. Z prednesených argumentov nevyplýva nič, čo by posunulo prejednávajúcu vec do ústavnoprávnej roviny.

Vzhľadom na uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s princípom zakotveným v čl. 1 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v prerokúvanej veci nemohol opomenúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to že sťažnosť smeruje proti výroku napadnutého rozhodnutia v exekučnom konaní o vymoženie sumy 35,85 € spolu s príslušenstvom. V danom prípade ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet exekučného konania tak, že ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal

z toho, že ak Civilný súdny poriadok vylučuje u bagatel'ných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagatel'ných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 CSP neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018